

Sygn. akt VII U 730/13

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09.08.2013 r.

Sąd Okręgowy / Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Świdnicy

Wydział VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący-Sędzia : SSO Monika Kiwiorska-Pająk

Protokolant : sekretarz sądowy Dorota Kaźmierczak-Binder

przy udziale - - -

po rozpoznaniu w dniu 09.08.2013 r. w Świdnicy

sprawy E. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

o wypłatę emerytury za okres od 01.10.2011r. do 21.11.2012r.

z odwołania E. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

z dnia 22.03.2013 r. Nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 22.03.2013 r. znak: (...) w ten sposób, że nakazuje stronie pozwanej Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W. uchylenie decyzji z dnia 23.09.2011r. w części w jakiej zawiesza prawo do emerytury wnioskodawczyni E. O. za okres od dnia 01.10.2011r. do dnia 21.11.2012r. i wypłatę powyższego świadczenia.

Sygn. akt VII U 730/13

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni E. O. odwołała się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 22 marca 2013 r., znak: (...), którą strona pozwana w rozpatrzeniu wniosku z dnia 28 listopada 2012 r. na podstawie art. 151 §1 pkt.1 kpa odmówiła uchylenia decyzji z dnia 23 września 2011 r. w części w jakiej decyzja ta zawiesza, na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych w związku z art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r., o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do emerytury wnioskodawczyni za okres od dnia 1 października 2011 r. do dnia 21 listopada 2012 r. Wnioskodawczyni powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. sygn. akt K2/12 wniosła o wyrównanie emerytury za okres od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r.

Strona pozwana w odpowiedzi na odwołanie wniosła o oddalenie odwołania od decyzji z dnia 22 marca 2013 r. Strona pozwana wskazała, iż decyzją z dnia 22 grudnia 2012 r. podjęła wypłatę emerytury od 22 listopada 2012 r. Zdaniem organu rentowego brak podstaw do wypłaty emerytury za okres wcześniejszy niż od daty ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. i utraty mocy obowiązującej przepisu art. 28 ustawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni E. O. nabyła prawo do emerytury od dnia (...).r.

Wnioskodawczyni jest zatrudniona w Urzędzie Skarbowym w Ś. od 28 marca 1994 r.

Decyzją z dnia 23 września 2011 r. znak: (...)strona pozwana w oparciu o przepis art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zawiesiła wnioskodawczyni wypłatę emerytury w związku z kontynuowaniem zatrudnienia od dnia 1 października 2011 r. Jednocześnie wskazano, iż wypłata emerytury zostanie podjęta po przedłożeniu świadectwa pracy lub zaświadczenia potwierdzającego rozwiązanie stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego praca była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

W dniu 28 listopada 2012 r. wnioskodawczyni w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., wniosła o przywrócenie nabytych praw emerytalnych i podjęcie jej wypłaty z wyrównaniem od 1 października 2011 r. wraz z odsetkami.

Decyzją z 22 grudnia 2012 r., znak: (...) organ rentowy podjął wypłatę emerytury od dnia 22 listopada 2012 r.

Decyzją z dnia 22 marca 2013 r. znak: (...)strona pozwana na podstawie art. 151 § 1 pkt.1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r.- kodeks postępowania administracyjnego odmówiła wnioskodawczyni uchylenia decyzji z dnia 23 września 2011 r. w części w jakiej decyzja ta zawieszona na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 257, poz. 1726 zł oraz z 2011 r. nr 291, poz. 1707 w związku z art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz.1227 z późn. zm.), prawo do emerytury za okres od dnia 1 października 2011 r. do dnia 21 listopada 2012 r.

W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji strona pozwana wskazała, iż decyzją z dnia 23 września 2011 r., w oparciu o przepis art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zawiesiła wypłatę emerytury wnioskodawczyni od dnia 1 października 2011 r. Wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. sygn. akt. K 2/2012 r., który został ogłoszony w Dz.U. z 2012 r. poz. 1285 w dniu 22 listopada 2012 r., z dniem ogłoszenia wyroku tj. z dniem 22 listopada 2012 r. utracił moc art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Zgodnie z przepisem art. 190 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i z tym dniem następuje utrata mocy obowiązującej aktu normatywnego, którego dotyczy orzeczenie Trybunału. Strona pozwana podniosła, iż Trybunał Konstytucyjny nie wskazał ani w wyroku ani w jego uzasadnieniu innej daty utraty mocy prawnej wskazanych wyżej przepisów. Tym samym wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r nie ma zastosowania do przypadającego przed dniem 22 listopada 2012 r. okresu zawieszenia emerytury na podstawie przepisu art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wobec powyższego Zakład odmówił uchylenia decyzji

z dnia 23 września 2011 r. w części w jakiej decyzja ta dotyczy zawieszenia prawa do emerytury za okres od dnia 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r., co oznacza brak podstaw do wypłaty wyrównania

dowód: akta emerytalne wnioskodawczyni

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd zważył:

Odwołanie wnioskodawczyni zasługuje na uwzględnienie.

Wnioskodawczyni domaga się wypłaty zawieszonoego świadczenia emerytalnego za okres od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r. na podstawie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r.

Strona pozwana w zaskarżonej decyzji z dnia 22 marca 2013 r. na podstawie art. 151 §1 kpa odmówiła uchylenia decyzji z dnia 23 września 2011 r. w części w jakiej decyzja ta zawieszono, na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do emerytury za okres od dnia 1 października 2011 r. do dnia 21 listopada 2012 r.

Na mocy art. 124 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227) w postępowaniu w sprawach o świadczenia określone w ustawie stosuje się przepisy kodeksu postępowania administracyjnego chyba, że niniejsza ustawa stanowi inaczej.

Zgodnie z przepisem art. 145a §1 kpa można żądać wznowienia postępowania również w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego została wydana decyzja. W sytuacji określonej w § 1 skargę o wznowienie wnosi się w terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego (§ 2).

Zgodnie z art. 149 §1 kpa wznowienie postępowania następuje w drodze postanowienia. Postanowienie stanowi podstawę do przeprowadzenia przez właściwy organ postępowania co do przyczyn wznowienia oraz co do rozstrzygnięcia istoty sprawy (§ 2). Odmowa wznowienia postępowania następuje w drodze postanowienia (§ 2), a na postanowienie, o którym mowa w §3, służy zażalenie (§ 4)

Stosownie do przepisu art. 151 §1 kpa organ administracji publicznej, o którym mowa w art. 150, po przeprowadzeniu postępowania określonego w art. 149 §2 wydaje decyzję, w której:

- 1) odmawia uchylenia decyzji dotychczasowej, gdy stwierdzi brak podstaw do jej uchylenia na podstawie art. 145 §1, art. 145a lub art. 145b, albo
- 2) uchyla decyzję dotychczasową, gdy stwierdzi istnienie podstaw do jej uchylenia na podstawie art. 145 §1, art. 145a lub art. 145b, i wydaje nową decyzję rozstrzygającą o istocie sprawy.

Wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. sygn. akt K 2/12 (Dz.U. 2012.1285) art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, został uznany za niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Znaczy to, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie ma zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. Natomiast przepis ten pozostaje nadal w obrocie prawnym i znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury w momencie jego wejścia w życie i później, tj. od 1 stycznia 2011 r.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, co wynika z analizy akt emerytalnych wnioskodawczynie, że wnioskodawczynie nabyła prawo do świadczenia emerytalnego z dniem 1 czerwca 2009 r., zatem należy do kręgu osób, do których nie ma zastosowania obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury.

Zatem wnioskodawczynie przysługuje wyrównanie emerytury od dnia jej zawieszenia tj. od dnia 1 października 2011 r., a nie jak przyjęła strona pozwana od dnia ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego tj. od dnia 22 listopada 2012 r. Stwierdzenie przez Trybunał Konstytucyjny niezgodności z Konstytucją art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. w zakresie w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy spowodowało derogowanie z porządku prawnego zdyskredytowanych co do swej konstytucyjności wyżej powołanych przepisów. Powyższe więc oznaczało, że z chwilą opublikowania wyroku Trybunału Konstytucyjnego w Dzienniku Ustaw przepisy te utraciły zdolność do wymuszania określonego zachowania zarówno przez ich adresatów jak również przez organy stosujące prawo, dając jednocześnie przewidziane wprost w art. 190 ust. 4 ustawy zasadniczej, konstytucyjne uprawnienie do wznowienia postępowania zakończonego orzeczeniem wydanym na podstawie tych niekonstytucyjnych przepisów. Gdyby więc podzielić stanowisko pozwanego organu rentowego o tym, że aż do momentu ogłoszenia orzeczenia Trybunału, akt uznany za niekonstytucyjny ma pełną moc obowiązującą i powinien być bez żadnych zastrzeżeń stosowany przez sądy do stanów faktycznych powstałych przed ogłoszeniem tego orzeczenia, to w istocie przekreśliłoby to sens instytucji wznowienia postępowania, którego celem jest przecież restytucyjne wydanie orzeczenia zgodnego z prawem, w zgodzie z wartościami i zasadami konstytucyjnym (o tak rozumianych skutkach orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego stanowią między innymi wyroki samego Trybunału z dnia 2 marca 2004 r. SK 53/03, OTK 2004/3/16, czy 9 czerwca 2003 r. SK 5/03 OTK 2003/6A/50). Odnosząc więc te wszystkie uwagi na grunt przedmiotowej sprawy, stwierdzić należy, że przy dokonaniu ponownej oceny prawnej występującego w niej przedmiotu sporu - z wyłączeniem już uznanych za niekonstytucyjne, a wyżej powołanych przepisów - roszczenie wnioskodawczynie podjęcia wypłaty emerytury i to już z dniem 1 października 2011 r. jest w pełni zasadne, skoro niekonstytucyjny okazał warunek rozwiązania stosunku pracy do kontynuowania wypłaty emerytury odwołującej.

W tym stanie faktycznym i prawnym strona pozwana po wznowieniu postępowania od decyzji z dnia 23 września 2011 r. niesłusznie na podstawie art. 151 kpa odmówiła jej uchylenia i wypłaty emerytury od dnia 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżone decyzję z dnia 22 marca 2013 r. w ten sposób, że nakazał stronie pozwanej Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W. uchylenie decyzji z dnia 23 września 2011 r. w części w jakiej zawiesza prawo do emerytury wnioskodawczynie za okres od dnia 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r. i wypłatę powyższego świadczenia.